Raad van State

200707801/1.
Datum uitspraak: 22 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/22909 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 12 oktober 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 mei 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 oktober 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

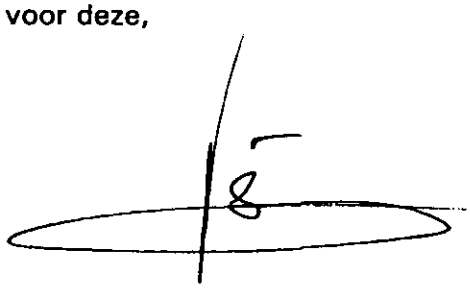
w.g. Mondt-Schouten
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 januari 2008

282-501.
Verzonden: 22 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 07/22909 ONBTDN BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
van Sierraleoonse nationaliteit,
IND dossiernummer 0111.07.2095,
eiser,
gemachtigde: mr. H. Tadema, advocaat te Deventer;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. C.H.H.P.M. Kelderman, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 8 november 2001 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning zoals bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Bij besluit van 19 april 2002 heeft verweerder de aanvraag ingewilligd en eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000, met ingang van 8 november 2001, geldig tot 8 november 2004.

Op 5 juli 2004 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning zoals bedoeld in artikel 33 Vw 2000 ingediend. Op 2 januari 2007 heeft verweerder het voornemen tot afwijzing van de aanvraag bekend gemaakt. Bij brief van 9 februari 2007 heeft eiser hierop gereageerd met een zienswijze. Voorts is eiser in gelegenheid gesteld te worden gehoord en zijn zienswijze toe te lichten op 21 maart 2007. Bij besluit van 7 mei 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 1 juni 2007 is daartegen beroep ingesteld. Dit beroep is aangevuld bij brief van 3 juli 2007. Op 31 juli 2007 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 27 september 2007 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Standpunten

Het asielrelaas van eiser komt op het volgende neer.
Op 6 januari 1999 kwamen de rebellen naar het huis van eiser. Eiser is daarbij door de rebellen meegenomen en het huis waar eiser met zijn familie woonde is door een bom ontploft. De vader van eiser wat op dat moment nog in het huis aanwezig. Eiser is in februari 1999 aan de rebellen ontsnapt. Tot aan zijn vertrek in oktober 1999 heeft eiser in [redacted] gewoond.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat de grond voor verlening als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vreemdelingenwet 2000 (hierna Vw 2000) is komen te vervallen. Daarnaast is verweerder van mening dat, zowel ex-tunc als ex-nunc gezien, het relaas van eiser als ongeloofwaardig moet worden aangemerkt.

Eiser stelt zich in beroep op het standpunt dat verweerder ten onrechte het toerekenbaar ontbreken van reisdocumenten heeft tegengeworpen. Eiser kan niet meer vertellen dan dat hij heeft gedaan gezien het gegeven dat hij als verstekeling is gereisd. Voorts heeft verweerder ten onrechte overwogen dat van het relaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uitgaat. De vermeende tegenstellingen waar naar wordt verwezen zijn niet zodanig dat daarmee het relaas van eiser ongeloofwaardig wordt.
Ten aanzien van de huidige situatie voert eiser aan dat uit het rapport van 15 december 2006 van de UK Home Office volgt dat leden van voormalige rebellengroepen een verhoogd risico lopen. Eiser heeft gesteld en aannemelijk gemaakt dat hij voor een rebel wordt aangezien zodat hij ook het risico loopt te worden vervolgd, dan wel een behandeling te zullen ondergaan in strijd met artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM).
Voorts stelt eiser dat hij in aanmerking dient te komen voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 daar hij zijn vader heeft verloren bij een bomexplosie waarvan eiser getuige was. Verweerder heeft niet nader gemotiveerd waarom eiser niet in aanmerking komt voor het Traumatabeleid.
Tot slot voert eiser aan het verweerder ten onrechte geen categoriaal beschermingsbeleid meer voert voor mensen afkomstig uit Sierra Leone. Immers, volgens het laatste ambtsbericht is er sprake van risico's voor de veiligheidssituatie gelet op de grote werkloosheid, de woede over corruptie, de grote armoede en politieke onvrede, een zwak rechtssysteem en gebrek aan geld en capaciteit bij de regering en het niet respecteren van mensenrechten.

3. Overwegingen

Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28, worden ingetrokken, dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen, indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

Voor het overige overweegt de rechtbank als volgt
De Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna ABRS) heeft in haar uitspraken van 28 maart 2002 in zaak no. 200105914/1 (AB 2002, 132) en van 20 februari 2004 in zaak no. 200307371/1 (JV 2004/172), overwogen dat er van moet worden uitgegaan dat een besluit, waarbij een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaantastbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen aanspraak bestaat op een verblijfsvergunning uit hoofde van de gronden a

tot en met c van het eerste lid van artikel 29 van de Vw 2000.
Uit het voorgaande volgt dat eiseres tijdens de geldigheidsduur van de haar verleende vergunning geen belang had bij het instellen van bezwaar of beroep tegen het daaraan ten grondslag liggende besluit. Deze belangen zijn herleefd met het voornemen van de minister tot afwijzing van de aanvraag voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 33, Vw 2000, omdat vanwege de beëindiging van het beleid van categoriale bescherming ten aanzien van asielzoekers afkomstig uit Sierra Leone de verleningsgrond is komen te vervallen.

Thans is derhalve de vraag aan de orde of eiseres ten tijde van de verlening van de vergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 aanspraak kon maken op een vergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, Vw 2000 dan wel of er thans sprake is van zodanige omstandigheden dat een aanspraak op een vergunning op een van de hiervoor bedoelde gronden is ontstaan.

Op grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

a. die verdragsvluchteling is;
b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar;
e. (...)
f. (...).

Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting beperkt het geschil zich tot de vraag of verweerder zich in redelijkheid en zorgvuldig voorbereid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van eiser positieve overtuigingkracht ontbeert en derhalve ongeloofwaardig is.

Bij de beoordeling door de minister van het asielrelaas gaat het meestal niet om de vraag, of en in hoeverre de verklaringen over de feiten die de asielzoeker aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. De asielzoeker is immers veelal niet in staat en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn relaas overtuigend met bewijsmateriaal te staven.

Om de asielzoeker, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, pleegt de minister blijkens het gestelde in paragraaf C1/1.2, C1/3.2.2 en C1/3.4 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, Vw 2000 opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoet. Doet dit laatste zich wel voor dan mogen in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen

hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

Naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling naar voren gebrachte feiten, behoort ook de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas, daaronder begrepen het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens, primair tot de verantwoordelijkheid van de minister. Ook in zoverre dient de rechter diens oordeel terughoudend te toetsen en niet zijn eigen oordeel in de plaats te stellen van dat van de minister.

Verweerder heeft zich eerst op het standpunt gesteld dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn reisroute en relaas als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000.

Niet betwist is dat eiser geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn reisroute. Voorts stelt de rechtbank vast dat eiser ten aanzien van zijn reis per boot te weinig gedetailleerde informatie heeft gegeven om de door hem gestelde reisroute te kunnen verifiëren. Daarbij merkt de rechtbank op dat analfabetisme en minderjarigheid geen factoren zijn die afbreuk doen aan het waarnemend vermogen.. Naar het oordeel van de rechtbank is dit voldoende om het standpunt van verweerder ten aanzien van het toerekenbaar ontbreken van documenten te rechtvaardigen.

Van het relaas van eiser dient derhalve een positieve overtuigingskracht uit te gaan, in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten mogen derhalve geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

De rechtbank overweegt hiertoe het volgende.
Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiser ten aanzien van de gevolgen van de aanval van de rebellen voor eisers familieleden tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Zo stelt eiser in het eerste gehoor op pagina 2 en 3 dat zijn vader op 6 januari 1999 in Freetown was overleden. Zijn moeder en zijn broers had hij sinds die datum niet meer gezien. Echter in het nader gehoor op pagina 3 stelt eiser dat hij tegen de man die zijn reis naar Nederland had geregeld had gezegd dat hij niet wist waar zijn ouders waren. Sinds zijn terugkeer in Freetown had hij zijn ouders niet meer terug gezien. Later in het nader gehoor op pagina 3 stelt eiser dat zijn vader en moeder waren doodgeschoten, om vervolgens op pagina 4 van het nader gehoor te verklaren dat hij zijn moeder was kwijtgeraakt en dat zijn vader was gedood. Daarna verklaart eiser op pagina 5 van het nader gehoor dat zijn vader door de rebellen was doodgeschoten en dat hij niet weet of zijn familieleden nog in leven zijn. De rebellen hadden de woning laten ontploffen en aangezien zijn vader zich nog in de woning bevond wist eiser zeker dat zijn vader was overleden.
Van iemand die stelt dergelijke ingrijpende gebeurtenissen te hebben meegemaakt mag in alle redelijkheid worden verwachte dat hij in staat is omtrent deze ervaringen eenduidige en consistente verklaringen af te leggen.
Ook het gegeven dat eiser vage en summiere verklaringen heeft afgelegd ten aanzien van de rebellen die de woning zouden hebben aangevallen versterken het gebrek aan positieve overtuigingskracht. Immers, eiser is niet in staat gebleken te vertellen hoe de rebellen er uitzagen.

Voorts stelt eiser circa één maand bij de rebellen te hebben verbleven. Van eiser mag dan naar het oordeel van de rechtbank worden verwachte dat hij in staat is om informatie te verstekken over eenvoudige zaken als de naam van de rebellenleider, de verblijfplaats van de rebellen en de soorten wapens die de rebellen gebruikten.
Reeds het voorgaande leidt tot de conclusie dat het gehele asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert en dat er daarmee geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen van eiser aangaande de door hem ondervonden problemen die uiteindelijk ertoe hebben geleid dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder gelet op hetgeen hiervoor is overwogen in redelijkheid - zowel ex-tunc als ex-nunc - kunnen concluderen tot ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. De overig aangevoerde gronden behoeven derhalve geen bespreking.

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

4. Beslissing
De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F.C. Berg en in tegenwoordigheid van J.M. van der Stouwe als griffier in het openbaar uitgesproken op 12 OKT 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.
Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:
12 OKT 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

ADVOCATENKANTOOR THISSEN

Faxnummer: 070-365 13 80

Advocaten
Mr J.P.H. Thissen
Mr J.E.B. Güth
Mr S.P. Mahabier

Jurist
T. Thissen LL.M

Adres
Groot Hertoginnelaan 45
2517 EC Den Haag
Nederland
Tel. (070) 3024820
Fax (070) 3024821

Stichting Derdengelden
rekeningnr. 8675530

Den Haag, 8 november 2007

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
0 8 NOV 2007
ZAAKNR.
AAN: V I
BEHANDELD: DD: PAR:

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Ons kenmerk: Hoger Beroep van de heer
Awb-nummer: 07/22909

Edelachtbare Vrouwe/Heere,

Hierbij stel ik, mr. J.P.H. Thissen advocaat te 's-Gravenhage, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd door mijn cliënt de heer , geboren op van Sierra Leoonse nationaliteit en domicilie kiezende ten kantore van zijn gemachtigde, Hoger Beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage Zittinghoudende te Almelo van 12 oktober 2007 (**Prod 1**), waarbij het beroep tegen de weigering om aan betrokkene een verblijfsvergunning als asielzoeker te verlenen ongegrond is verklaard.

Grief 1:
Grief 1 richt zich tegen de overweging van de rechtbank dat eiser ten aanzien van de gevolgen van de aanval van de rebellen voor eisers familieleden tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.
De rechtbank: *Zo stelt eiser in het eerste gehoor op pagina 2 en 3 dat zijn vader op 6 januari 1999 in Freetown was overleden. Zijn moeder en zijn broers had hij sinds die datum niet meer gezien. Echter in het nader gehoor op pagina 3 stelt eiser dat hij tegen de man die zijn reis naar Nederland had geregeld had gezegd dat hij niet wist waar zijn ouders waren. Sinds zijn terugkeer in had hij zijn ouders niet meer teruggezien. Later in het nader gehoor op pagina 3 stelt eiser dat zijn vader en moeder waren doodgeschoten, om vervolgens op pagina 4 van het nader gehoor te verklaren dat hij zijn moeder was kwijtgeraakt en dat zijn vader was gedood. Daarna verklaart eiser op pagina 5 van het nader gehoor dat zijn vader door de rebellen was doodgeschoten en dat hij niet weet of zijn familieleden nog in leven zijn. De rebellen hadden de woning laten ontploffen en aangezien zijn vader zich nog in de woning bevond wist eiser zeker dat zijn vader was overleden.*

De rechtbank stelt hier dat betrokkene tegenstrijdige verklaringen heeft afgegeven. Dit is in het geheel niet zo. Betrokkene heeft verklaard dat zijn huis is aangevallen door rebellen. Zijn ouders werden neergeschoten en sindsdien heeft hij niemand van zijn familie gezien. Hij neemt aan dat zijn familie dood is al weet hij dat slechts zeker van zijn vader omdat deze na neergeschoten te zijn, nog in het huis verbleef toen dat werd opgeblazen. Dit is wat gebeurd is. Mijn destijds 14 jarige cliënt heeft dit meegemaakt en verslag gedaan. Zijn verklaringen worden op een ontoelaatbare wijze tegen hem gebruikt.
Zo stelt de rechtbank dat de stelling dat zijn vader op 6 januari 1999 is overleden in strijd is met de stelling dat mijn cliënt op een later tijdstip tegen een derde zei dat hij zijn ouders niet meer had gezien. Los van het feit dat betrokkene niet een tegenstrijdige verklaring aflegt wanneer hij aangeeft ooit tegen een derde in het land van herkomst iets anders te hebben verteld dan wat er daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, kan objectief niet gezegd worden dat er sprake is van een tegenstrijdige verklaring. Iemands vader kan best eerst overlijden en vanaf dat

Handtekening
gemachtigde

Van toepassing zijn de algemene voorwaarden zoals gedeponeerd bij de griffie van de Rechtbank te Den Haag. Een afschrift wordt u op uw verzoek kosteloos toegezonden. Eventuele beroepsaansprakelijkheid is gelimiteerd tot de bedragen zoals genoemd in de "Verordening op de Beroepsaansprakelijkheid" van de Nederlandse Orde van Advocaten en de op basis daarvan gesloten beroepsaansprakelijkheidsverzekering.

tijdstip niet meer worden gezien. Sterker nog, meestal werkt het zo. Het zou vreemd zijn geweest indien betrokkene na het overlijden van zijn vader aan een derde zou aangeven zijn vader nog te hebben gezien (in de normale zin van het woord). De verklaring van betrokkene is juist volstrekt normaal. De reden om het relaas van betrokkene als ongeloofwaardig te bestempelen kan niet gevolgd worden.

Grief 2.
Grief 2 richt zich tegen het feit dat de rechtbank meent dat wanneer een persoon ingrijpende gebeurtenissen mee heeft gemaakt in redelijkheid verwacht mag worden dat die persoon alles herinnert en eenduidige en consistente verklaringen aflegt.
Deze premisse van de rechtbank is niet onderbouwd en gaat in tegen hetgeen algemeen bekend is. Een ieder weet dat wanneer kinderen, mijn cliënt was nog maar 14 jaar oud, in het algemeen trauma's oplopen wanneer hun ouderlijk huis wordt aangevallen. De ouders worden neergeschoten. Het kind vervolgens wordt ontvoert door de rebellen en een kind nog moet aanschouwen hoe het ouderlijk huis met daarin zijn neergeschoten vader wordt opgeblazen. Verwacht mag worden dat een kind dan moeite heeft met deze feiten, zichzelf afsluit, herinneringen zal proberen te verdringen en er niet makkelijk over zal praten.

De rechtbank heeft miskend dat mijn cliënt op jonge leeftijd slachtoffer is geworden en getuige is geweest van zeer ernstige en ingrijpende misdaden die hun sporen hebben nagelaten en zo het relaas van betrokkene in een te kritisch kader beoordeeld.

Gezien het bovenstaande verzoek ik u eerbiedig de bestreden uitspraak te vernietigen.

Hoogachtend,

Mr. J.P.H. Thissen
(Gemachtigde)